Вечірн. Київ 4

ЛЕСІ УКРАЇНЦІ

2

Андрій МАЛИШКО

Все минуле — землею, віттям,
Сизим словом приходить вночі,
Над гарячими в даль століттями
Підвелись твої сині очі;

Над озерами, де Поліщина
І Волинщина квітне айстрами,
Де життя твоє не заміщене
Ані майстрами, ні підмайстрами.

Мліє вечір над сторінками,
Час гортає ті Заповіти,
Встала квіткою-Ломикаменем,
Щоб імперію розвалити:
Всю напудрену, із начосками,
Із царевими недоносками!

Ломикаменю, цвіте зоряний,
Бідне серце з важкими
мандрами!
То бриніла, як Мавка, —
горяно,
То залізом була — Касандрою...

За громами, за даллю віщою,
Не журбою на синь-доріжки, —
Прометеєвськими огневищами
На вкраїнські сухі обніжки;

Словом кутим,
Та жалем лютим
Людям, небу, зеленим рутам,

Синім паводям, сивим літерам,
Що складали батьки руками,
Трагедійними палітрами
Засвітилася над віками.

Ломикаменю мій мятежний,
Днів скалічених, сліз і мроку,
Обів'ю тебе мрій мережами,
Дам живучого серця соку;

Вкрию кроною, і так само
Будеш квіткою в вічнім плесі,
Термоядерними небесами
Не затемнити слово Лесі.

І на полі в нас не з обжинками,
Будем далі трощити камінь,
Щоб росло воно Українками
І Тарасами, і Франками.

Я не бачив тебе нездужою,
І не чув про жалі і втому,
Серед літа ідеш із ружами
На Вкраїну, до свого дому;

Де Волинщина і Поліщина,
Грає зорями синь обічна,
Де життя твоє не заміщене,
Лесю, Лесю, легендо вічна!